

ליליאן חיים, אשתו של עורך-הדין, זועמת על מערכת המישפט ששלחה את בעלה למאסר של שלוש וחצי שנים

"היה לי כאבי-בטן..."

איל דסתר, תעלים הזה

ליליאן חיים

אין מקצוע, אין ילדים, הבעל בכלא יהיה בגבולות שנתיים. אבל רוני קיבל כמעט כפליים. הוא קיבל שלוש וחצי שנים, וניכו מזה רק שיבעה חודשים שישב במעצר. לא התחשבו בתקופה שישב במעצר-בית, ולא בתקופה שישב חצי שנה בכלא תוך כדי המ' עצר, בגלל עונש של בית-מישפט השלום, הקשור באחת העבירות של כתב-האישום הנוכחי. השופט לא עשתה את העונש חופף. להקלת העונש הבאנו ערר-אופי, והשופט ביקרה אותם עלי-כך שהעידו לטובת רוני. לרוני היו 800 תיקים במישרדו, והלקוחות שלו היו מרוצים. איש לא התלונן, רואה החשבון שלו העיד שהוא אדם ישר והגון, שעשה עבודה נאמנה. חבריה-כנסת רובי

גם העונש הכתיב אותה. היא חשבה על שנתיים. היא כועסת על השופטת, שסירבה לפסול עצמה

ריבלין שלח עדות בכתב, כי הוא לא היה בארץ. הכרעת-הדין היתה ביום החמישי וגזר-הדין ביום הראשון. בסוף השבוע שלפני גזר-הדין באו אלינו המון אנשים, כמו לניחום אבלים. כולם היו המומים. באו גם לימור ליבנת ומיכאל קליינר. הטלפונים אחרי גזר-הדין היו נוגעים ללב, כל אחד היה נרגש ועצוב. בשלב זה כבר לא היה לי כאבי-בטן, היתה לי הרגשה שזה לא קורה לי. כי איך זה יכול לקרות לנו? בעיקר אני כועסת על השופטת לא פסי לה את עצמה בתחילת הדין, כמו שביקשנו ממנה. הרי היא כבר יושבה במישפט של בן עמי, שמעה את יהודה פרנקל, שהיה עד-מדינה גם שם, והאמינה לו. במישפט שלנו אותו עד-המדינה עמד שוב לפניו וסיפר לה על פרשיות דומות בקשר לרוני. איך יכלה לקבוע פעם אחת שפרנקל אמין וכפעם אחרת שהוא שקרן? מדוע היה עליה להכניס את עצמה למצב כזה? למה לא פסלה את עצמה, ושופט אחר, שלא שמע את פרנקל קודם לכן, היה שומע את המישפט? כולנו היינו מר-גישים הרבה יותר טוב אילו נהגה כך.

הוא מאמץ כדאי...
בסוף פסקי-הדין דנה השופטת את עורך-הדין חיים לשלוש וחצי שנות-מאסר. האם מישוה מטפל בפרשת הפריצה למצור דח זאב?

אונים. הוצאנו הוניתק להוכיח את חפוננו במישפט הזה, כי האמנו בצדק, וההרשעה עירערה בי את האמון במערכת-המישפט. השופטת לא קראה את כל פסקי-הדין, אלא רק פרקים נבחרים, וזה ארך שעה וחצי. בכל מהלך המישפט הייתי מעורה מאוד בעניינים. ידעתי את כל הראיות, ולכן כל מילה שלה פגעה בי, כי עשינו הכל ולא השגנו כלום. המישפט נראה לי כמו מסיכה. אילו היה יושב חבר-מושבעים במישפט הזה הכל היה נראה אחרת לגמרי. פרנקל מאוד הרשים את השופטת, אבל הוא היה חלקלק ונהנה להכפיש את רוני. הוא שמח לראות אותו בכלא.

איל דסתר, תעלים הזה

רונילד ולייאן חיים אותו ערר-המדינה

זה שהשופטת הרשיעה את רוני רק בחד מישה וחצי אישומים מתוך השיבעה הפתיעיות. לא הבנו מדוע זיכתה רווקא באישום הרביעי. גם מהעונש הופתעתי. אנחנו לקחנו כקנה מידה את העונש שקיבל יחיאל בן-עמי, (מוד כיר בית-מישפט השלום בתל-אביב, שהורשע גם הוא באותה פרשה עלי-די השופטת אוסטרובסקי-כהן, ושנידון לארבע שנות מאסר). הוא הורשע בקבלת שוחד וקיבל ארבע שנות מאסר, והרי מי שמורשע במתן-שוחד מקבל רק חצי העונש. על כן חשבנו שהעונש

ושלחה אותו למאסר. מספרת ליליאן: ערב הכרעת-הדין הייתי אופטימית, אבל היו לי חששות כבדים. היינו בהרגשה שהצלחנו להוכיח שכל אחד מסעיפיה-האישום איננו נכון, שהפרכנו את כל הראיות נגדנו, אבל לא היינו בטוחים שכך הסיקה גם השופטת. עשינו מין מאזן של המישפט. הגענו לכך שלפחות בארבעה סעיפיה-איי שום השופטת צריכה לזכות. בשלושת הסייפים האחרים חששנו שירשע עלי-די השופטת. באתי לכל ישיבה של בית-המישפט, ובכל

ל"א, אינני לובשת שחורים מפני שאני כאבל", אמרה ליליאן חיים. האשה הנאה היתה לבושה במיכנסיים שחורים הדורקים ובחולצת-טריקו מתנפנפת. רק קולה הצרוד מכעס ומבכי הסגיר את ריגשותיה. ליליאן איננה מתאבלת, היא עסוקה מרי ככעסה ובהרגשת העוול שנעשה לבעלה, לרבריה. היא איננה משלימה עם פסקי-הדין שהרשיע את בעלה בעבירות חמורות ומחורות לעורך-דין, והיא ממשיכה לטעון לחפותו. ליליאן ניסאה לעורך-הדין חיים חצי שנה לפני שנעצר, ומאז היא חיה איתו את המישפט והמעצר. בנעוריה למדה ליליאן ספרות אנגלית, ורצתה לנסוע לארצות-הברית כדי

פעם היה לי כאבי-בטן, פיקי-כיריים והזעה קלה מהתרגשות ומחרדה. ביום הקבוע להכרעת-הדין השופטת התחילה ישר לקרוא. כאשר שמענו שהיא הרשיעה בסעיף האישום הראשון, הבטנו זה לזה בעיניים, רוני מעל ספסל-הנאשמים ואני מהקהל, וידענו שאין תיקוה. כי זה היה סיפור שהוכחנו בו שגידרסתנו נכונה ללא ספק. אז ידענו שאנחנו הולכים לחטוף אותה. אחרי זה איברתי את התחושות שלי. נעשיתי רדומה כואת. שמעתי רק מילים מקוטעות, והרגשתי עוול ואי-צדק ומין חוסר-

ללמוד גם מישפטים. לשם-כך התייעצה עם עורך-הדין חיים, שהיה יורד של חברים. אחרי היכרות קצרה החליטו לקשור את חייהם. הם מתגוררים בדירה מרווחת בשיכון ל' בתל-אביב. היא מסתכלת בעתידה בחרדה. ליליאן אינן מיקצוע, אין לה ילדים, ובעלה נשלח לשלוש וחצי שנות-מאסר. כאשר מאוהבת, אין ליליאן כועסת על בעלה. היא כועסת על יהודה פרנקל, שהיה שותפו של בעלה לעבירות, והפך לעד-מדינה נגדו. והיא כועסת מאוד על השופטת, ויקי טוריה אוסטרובסקי-כהן, שהרשיעה את בעלה

מעניין — אשתו היתה אחת הפעילות ברעננה בהתמתת חברים הרשים, והחלה בפעילותה זו אחרי נישואיה, ביולי 1985. "עיון בטפסי ההצטרפות ת/43/44, למשל, שהוחתמו עלי-די הגברת קליינר,

והכחיש כי "הזמין" את הפריצה: "אף כי לא יכול היה להכחיש שהנאשם, אולי, התרברב לפני פרנקל והוכיח את שמו של קליינר. הוא אישר כי השתייך למחנהו של דויד לוי, והתיידר עם הנאשם. הוא גם אישר דבר